

Nieuwsbrief PR Updates 2019-12

Nummer 12, 2019

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2019:1128](#) 19-12-2019

Pensioenverlaging onder armoededrempel is in strijd met Europees recht

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:2035](#) 20-12-2019

Pensioenfonds is schadeplichtig na onvolledig informeren over financiële gevolgen waardeoverdracht

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:2037](#) 20-12-2019

Stoppen voortgezette pensioenopbouw slapers bij 62 jaar is geen leeftijdsdiscriminatie

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:10322](#) 03-12-2019

Pensioenfonds moet hoogte ouderdomspensioen voormalige arbeidsongeschikte corrigeren

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:1455](#) 23-04-2019

Hof gelast werkgever om instemming aan OR te vragen voor pensioenwijziging na juridische fusie

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:6099](#) 18-12-2019

Werkgever die zorg verleent via stichting valt onder verplichtstelling zorg en welzijn

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:6107](#) 18-12-2019

Werknemers hebben geen recht op voorwaardelijk pensioen na overstap bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2019:5079](#) 10-12-2019

Bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor premieschuld aan bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:9621](#) 04-12-2019

Bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor betaling pensioenpremies aan bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:9396](#) 25-11-2019

Werkgever moet slapend dienstverband bijna gepensioneerde opzeggen en transitievergoeding betalen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:12910](#) 03-07-2019

Verevening pensioen man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:4011](#) 12-12-2019

Geen militair arbeidsongeschiktheidspensioen na ongeval tijdens weekendverlof

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2019:292](#) 16-12-2019

Civiele vordering tot compensatie na verhoging pensioenleeftijd niet-ontvankelijk

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2019:263](#) 25-11-2019

Ex-bestuurders stichting niet aansprakelijk voor te hoge pensioenstortingen medewerkers

RECHTSPRAAK

Stoppen voortgezette pensioenopbouw slapers bij 62 jaar is geen leeftijdsdiscriminatie

Het stoppen van voortgezette pensioenopbouw van ex-werknemers met ontslag- of werkloosheidsuitkering bij 62 jaar in het pensioenreglement van ABP is geen leeftijdsdiscriminatie. De Hoge Raad beslist dat het hof kon oordelen dat het eventuele leeftijdsonderscheid van ABP objectief gerechtvaardigd was zonder cijfermatige onderbouwing dat een middel noodzakelijk is om het legitieme doel om een evenwichtige en betaalbare pensioenregeling in stand te houden te bereiken.

Deze zaak gaat over de vraag of ABP verboden leeftijdsonderscheid maakt doordat in het tot 1 januari 2015 geldende pensioenreglement is opgenomen dat de pensioenopbouw van een gewezen werknemer met een ontslag- of werkloosheidsuitkering stopt wanneer deze gewezen werknemer de leeftijd van 62 jaar bereikt. Het CRM heeft geoordeeld dat ABP met toepassing van de leeftijdsgrens van 62 jaar voor pensioenopbouw door gewezen werknemers met een ontslaguitkering verboden onderscheid op grond van leeftijd heeft gemaakt. Het Hof Amsterdam heeft de door ABP gevorderde verklaring voor recht toegewezen dat ABP geen verboden leeftijdsonderscheid maakte. Het hof heeft geoordeeld (1) dat in het pensioenreglement geen direct onderscheid op grond van leeftijd wordt gemaakt en (2) dat als in het pensioenreglement wel onderscheid op grond van leeftijd wordt gemaakt, het gemaakte onderscheid objectief gerechtvaardigd is omdat met het onderscheid twee legitieme doelen worden nagestreefd en het middel voor het bereiken van elk van die beide doelen passend en noodzakelijk is. Deze beide oordelen kunnen de slotsom van het hof dat in het pensioenreglement geen verboden onderscheid op grond van leeftijd gemaakt wordt, ieder zelfstandig dragen. In cassatie wordt betoogd dat het hof ten aanzien van het tweede legitieme doel – samengevat instandhouding van een evenwichtige en betaalbare pensioenregeling – had moeten verlangen dat ABP aan de hand van in het geding te brengen cijfers zou aantonen dat het middel waarmee het gemaakte onderscheid wordt nagestreefd noodzakelijk is. Het

onderdeel klaagt uitsluitend dat steeds met behulp van een cijfermatige onderbouwing moet worden aangetoond dat sprake is van een middel dat noodzakelijk is om het legitieme doel te bereiken. Die klacht berust in haar algemeenheid op een onjuiste rechtsopvatting. Of en zo ja, in hoeverre, een dergelijke cijfermatige onderbouwing moet worden gegeven, hangt af van de omstandigheden van het geval. In dat verband is bijvoorbeeld van belang wat de aard is van het legitieme doel en ook of partijen zich hebben beroepen op argumenten die vergen dat degene die het onderscheid naar leeftijd heeft gemaakt, een cijfermatige onderbouwing verstrekt. Naar het kennelijke oordeel van het hof legde het betoog onvoldoende gewicht in de schaal om, gelet op de aard van het tweede legitieme doel en de door ABP ingenomen stellingen, een nadere cijfermatige onderbouwing van ABP te vergen voor het bepalen van de leeftijdsgrens op 62 jaar voor pensioenopbouw voor gewezen werknemers met een ontsluitkering. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-12-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:2037

Zaaknummer: 18/04082

Rechters: C.A. Streefkerk, C.E. du Perron, M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh en mr. drs. F.J.P. Lock

Advocaten: S.F. Sagel en P.S. Kamminga

Wetsartikelen: 7 WGBLA

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds is schadeplichtig na onvolledig informeren over financiële gevolgen waardeoverdracht

Collectieve waardeoverdracht van het pensioen van een gepensioneerde bij Daimler van NN naar PMT. Gepensioneerde is door PMT geïnformeerd over waardeoverdracht. Hij heeft zijn aanvankelijke bezwaar ingetrokken. Na de waardeoverdracht is zijn pensioen door PMT gekort. Hij claimt niet goed te zijn geïnformeerd door PMT over het kortingsrisico en vordert schadevergoeding. Het hof heeft overwogen dat PMT door hem te informeren een zorgplicht heeft. Die zorgplicht is geschonden door niet te wijzen op het kortingsrisico, aldus het hof. Het cassatieberoep bij de Hoge Raad daartegen faalt. De Hoge Raad verwijst naar artikel 81 Wet RO.

Een voormalig werknemer van Daimler is in 2004 met vervroegd pensioen gegaan. Hij heeft pensioen opgebouwd bij Nationale Nederlanden (NN). Vanaf 2006 is Daimler verplicht aangesloten bij het pensioenfonds in de metaalsector PMT. Daimler heeft Nationale Nederlanden verzocht om collectieve waardeoverdracht naar PMT zoals bedoeld in artikel 83 Pensioenwet. NN is bereid mee te werken. PMT stuurt appellant op 13 januari 2009 een brief. Daarin staat samengevat het voornemen tot waardeoverdracht naar PMT. Zonder bezwaar wordt hij geacht in te stemmen. Hij maakt bezwaar maar trekt dat later in. In februari 2013 informeert PMT appellant dat zijn pensioen wordt gekort met 6,3%. In 2014 wordt het pensioen gekort met 0,4%. Appellant meent dat hij niet goed is geïnformeerd door PMT en eist schadevergoeding. Hij meent dat PMT had moeten wijzen op het risico van korten bij het pensioenfonds, terwijl dat niet kon bij NN. Het hof overweegt dat de informatieverplichting niet rust op de ontvangende pensioenuitvoerder maar op de werkgever en de overdragende uitvoerder. PMT heeft die taak hier op zich genomen. Daarmee rust de zorgplicht op PMT. Volgens het hof heeft PMT de zorgplicht geschonden door niet te melden c.q. onvoldoende te informeren dat bij het pensioenfonds korten mogelijk was en bij NN niet. Het hof weegt daarbij mee dat PMT in de brief uitsluitend argumenten heeft genoemd die erop neerkwamen

dat er geen reden was om bezwaar te maken tegen de waardeoverdracht, zoals dat de overdracht geen financiële gevolgen voor appellant had en dat de pensioenaanspraken op dezelfde wijze zouden worden voortgezet. PMT heeft tegen het arrest van het hof cassatieberoep ingesteld. De in het middel aangevoerde klachten kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 Wet RO, geen nadere motivering nu de klachten niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-12-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:2035

Zaaknummer: 18/03333

Rechters: E.J. Numann, T.H. den Tanja-van Broek, C.E. du Perron, M.J. Kroeze en mr. drs. F.J.P. Lock

Advocaten: S.F. Sagel en H.J.W. Alt

Wetsartikelen: 83 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Pensioenverlaging onder armoededrempel is in strijd met Europees recht

Duitse werknemer wordt in tien jaar geconfronteerd met pensioenverlaging van bijna 14% na financiële moeilijkheden van pensioeninstelling. Zijn werkgever is verplicht hem te compenseren maar verkeert in staat van insolventie. Het Duitse waarborgfonds voor bedrijfspensioenen zet de verlaagde uitkeringen voort maar weigert compensatie. Het Hof van Justitie EU oordeelt dat de claim van de werknemer onder de reikwijdte van artikel 8 van de Insolventierichtlijn valt. De verlaging van het bedrijfspensioen wegens insolventie van de voormalig werkgever kan kennelijk onredelijk zijn hoewel de ex-werknemer meer dan 50% van zijn pensioenuitkering ontvangt. Dat is zo wanneer hij onder de door Eurostat voor de lidstaat vastgestelde armoededrempel leeft of door de verlaging onder de drempel komt te leven. De werknemer kan zich rechtstreeks beroepen op artikel 8 jegens een privaatrechtelijk orgaan dat een taak uitvoert die gelijk te stellen valt met de Staat.

Werknemer Bauer is in dienst van een Duitse werkgever. Onderdeel van de arbeidsvoorwaarden is een bedrijfspensioen dat werd betaald door de Pensionskasse. Die pensioeninstelling trad op voor meerdere bedrijfstakken. Na financiële moeilijkheden bij de Pensionskasse zijn de pensioenuitkeringen van Bauer tussen 2003 en 2013 met toestemming van de Duitse toezichthouder verlaagd met in totaal 13,8%. De werkgever was wettelijk verplicht hem daarvoor te compenseren maar verkeert vanaf 2012 in staat van insolventie. Bauer vordert pensioenuitkeringen en compensatie voor de pensioenverlaging van het waarborgorgaan voor bedrijfspensioenen PSV (Pensions-Sicherungsverein). PSV weigert de verlaging te vergoeden. Het Hof van Justitie EU oordeelt naar aanleiding van prejudiciële vragen dat artikel 8 van de Insolventierichtlijn 2008/94/EG van toepassing is. Een verlaging

van het bedrijfspensioen wegens insolentie van de voormalig werkgever kan kennelijk onredelijk zijn hoewel de ex-werknemer meer dan 50% van zijn pensioenuitkering ontvangt. Dat is zo wanneer hij onder de door Eurostat voor de lidstaat vastgestelde armoededrempel leeft of door de verlaging onder de drempel komt te leven. Artikel 8 kan rechtstreekse werking hebben. Een voormalig werknemer kan zich jegens een privaatrechtelijk orgaan op die bepaling beroepen als dat orgaan vanwege zijn taak en de omstandigheden waarin het die taak uitvoert, kan worden gelijkgesteld met de Staat, voor zover de waarborgopdracht die het dient te vervullen zich daadwerkelijk uitstrekt tot de soorten ouderdomsuitkeringen waarvoor om de in artikel 8 bedoelde minimumbescherming wordt verzocht.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 19-12-2019

ECLI: ECLI:EU:C:2019:1128

Zaaknummer: C-168/18

Rechters: E. Regan, I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič en C. Lycourgos

Wetsartikelen: 8 Richtlijn 2008/94/EG en 64 WW

RECHTSPRAAK

Werkgever die zorg verleent via stichting valt onder verplichtstelling zorg en welzijn

Kantonrechter oordeelt dat werkgever valt onder werkingssfeer bedrijfstakpensioenfonds zorg en welzijn. Werkgever bepleit dat hij geen zorg verleent. Het enkele feit dat de vergoeding voor de verzekerde zorg loopt via de stichting, maakt niet dat de door de werkgever verrichte ondersteunende werkzaamheden niet als verzekerde zorg kunnen worden aangemerkt. De stichting maakt gebruik van de huisvesting, apparatuur, personele ondersteuning van werkgever en betaalt daarvoor een vergoeding.

Werkgever verzoekt om verklaring voor recht dat hij niet valt onder de werkingssfeer van verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds Zorg en Welzijn (PFZW). Deelneming in PFZW is onder meer verplicht voor werkgevers in de intramurale en/of extramurale zorg. Verplichtstelling geldt niet voor de werkgever die als privékliniek geen van overheidswege gefinancierde zorg verleent. Werkgever is gericht op het verlenen van commerciële, niet-verzekerde cosmetische behandelingen. Hij heeft geen WTZi-toelating. Hij heeft elf werknemers in dienst, te weten vier verpleegkundigen en zeven medewerkers voor ondersteunende, verkoop- en marketingwerkzaamheden. Daarnaast werkt hij op contractbasis met een medisch specialist, twee cosmetisch artsen, een huidtherapeut en een verpleegkundige. De twee indirect aandeelhouders van werkgever zijn tevens bestuurder van een stichting die uitsluitend van overheidswege verzekerde zorg verleent. De stichting maakt gebruik van de huisvesting, apparatuur, personele ondersteuning van werkgever en betaalt daarvoor een vergoeding. Vast staat dat 78% van de inkomsten uit deze verzekerde zorg door de stichting wordt betaald aan werkgever ter vergoeding voor het gebruik van de faciliteiten van werkgever en voor personele ondersteuning. De overige 22% gaat naar de door stichting gecontracteerde artsen. Uit de hiervoor weergegeven feitelijke samenwerking tussen werkgever en stichting is naar het oordeel van de kantonrechter voldoende komen vast te staan dat eiseres een werkgever is die verzekerde zorg verleent. De zorg die bij stichting als

verzekerde zorg binnenkomt, wordt feitelijk immers (deels) verricht door werknemers van de werkgever. Het gaat daarbij om verpleegkundige bijstand (dit spreekt voor zich en dit is ook door werkgever niet weersproken), maar ook om de administratieve diensten die noodzakelijk zijn om de medische verrichtingen te kunnen verlenen. Verzekerde zorg is namelijk niet alleen de medische verrichting die door de arts wordt verleend, maar bestaat ook uit de werkzaamheden die bijdragen (ondersteunend zijn) aan die kernactiviteit. Het enkele feit dat de vergoeding voor de verzekerde zorg loopt via de stichting, maakt niet dat de door de werkgever verrichte ondersteunende werkzaamheden niet langer als verzekerde zorg kunnen worden aangemerkt. In het verplichtingstellingsbesluit staat namelijk nergens dat de werkgever ook rechtstreeks ontvanger moet zijn van de vergoeding om aangemerkt te worden als werkgever die verzekerde zorg verleent.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:6099

Zaaknummer: 7671163 UC EXPL 19-3746 JH/1050

Rechters: P. Krepel

Advocaten: C.A. Hoekstra en T. Huijg

RECHTSPRAAK

Werknemers hebben geen recht op voorwaardelijk pensioen na overstap bedrijfstakpensioenfonds

Werkgever nam verplicht deel aan bedrijfstakpensioenfonds groente- en fruitverwerkende industrie. Na liquidatie en collectieve waardeoverdracht naar bedrijfstakpensioenfonds landbouw (BPL) per 1 januari 2015 willen werknemers hun voorwaardelijk pensioen behouden. Vanaf 2015 nemen werknemers deel aan de pensioenregeling van BPL. De kantonrechter oordeelt dat de werknemers niet in aanmerking komen voor voorwaardelijk pensioen bij BPL. Het voorwaardelijk pensioen bij GFI wordt niet voortgezet door BPL.

Deze zaak gaat over de vraag of werknemers van Hero bij het bedrijfstakpensioenfonds landbouw (BPL) per 1 januari 2017 kunnen voldoen aan de voorwaarden voor toekomstige toekenning van extra pensioen. Hero nam als werkgever die zich bezighield met de productie en verkoop van onder meer fruitsappen, frisdranken en jams verplicht deel in de pensioenregeling voor de groente- en fruitverwerkende industrie, uitgevoerd door het bedrijfstakpensioenfonds GFI. Na liquidatie van GFI is de opgebouwde waarde overgedragen naar BPL per 1 januari 2015. De werkingssfeer van de verplichtstelling van BPL is per 1 januari 2015 uitgebreid met de werkingssfeer van de cao voor de groente- en fruitverwerkende industrie. De werknemers van Hero kwamen onder voorwaarden in aanmerking voor toekenning van extra pensioen in de toekomst op grond van de VPL-regeling van de groente- en fruitverwerkende industrie (hierna te noemen: de VPL-regeling). BPL is sinds 1 januari 2015 de opvolgend uitvoerder van de VPL-regeling geworden. Hero stelt dat de VPL-rechten rechtstreeks voortvloeien uit de pensioenregeling van BPL en verwijst hiervoor naar artikel 45 van het pensioenreglement van BPL. Dit artikel betreft de eigen VPL-regeling van BPL. Een voorwaarde voor deelneming in deze regeling is dat de deelnemer van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2021 (of een eerdere pensioendatum) onafgebroken heeft deelgenomen in de BPL-pensioenregeling. Werknemers van Hero hebben geen recht op toekenning van extra

pensioen op basis van de VPL-regeling van BPL. De kantonrechter begrijpt dat Hero zich op het standpunt stelt dat BPL haar in 2014 ten onrechte niet heeft geïnformeerd over het voortbestaan van de VPL-regeling van GFI, waardoor zij er op mocht vertrouwen dat de voorwaardelijke pensioenaanspraken bij GFI volledig in de BPL-regeling waren geïntegreerd. Deze stelling treft geen doel. In artikel 49 lid 3 van het pensioenreglement van BPL is namelijk uitdrukkelijk bepaald dat de VPL-regeling van GFI die op 31 december 2014 op werknemers van toepassing was, ook na 1 januari 2015 op die werknemers van toepassing blijft. De omstandigheid dat Hero desondanks in de veronderstelling verkeerde dat haar werknemers rechten konden ontlenen aan de VPL-regeling van BPL, kan BPL niet worden verweten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:6107

Zaaknummer: 7655476 UC EXPL 19-3521 JH/1050

Rechters: H.A.M. Pinckaers

Advocaten: D.B. Muller, E. Lutjens en B. Degelink

RECHTSPRAAK

Civiele vordering tot compensatie na verhoging pensioenleeftijd niet-ontvankelijk

Na verhoging van de pensioenleeftijd op Curaçao is er een overgangsregeling getroffen om de verhoging te compenseren. Eisers komen daarvoor niet in aanmerking omdat zij met de VUT waren. Zij ontvangen een duurtetoeslag. Zij vorderen compensatie wegens onrechtmatige overgangswetgeving. Het gerecht oordeelt dat hun vordering niet-ontvankelijk is.

Op Curaçao is de pensioenleeftijd verhoogd. Tussen partijen staat vast dat eisers op grond van de overgangswetgeving niet in aanmerking komen voor een AOV-uitkering van het Land Curaçao in de jaren tussen hun 60ste en hun 65ste verjaardag. Dit houdt, heel kort weergegeven, verband met het feit dat zij ten tijde van de inwerkingtreding van de verhoging van de AOV-leeftijd niet meer werkzaam waren maar met de VUT waren. Daarom ontvingen zij een duurtetoeslag die voor anderen werd afgeschaft. Personen die op dat moment even oud waren als zij maar niet met de VUT waren, komen op grond van de overgangswetgeving wel per hun 60ste voor AOV in aanmerking. Aan de vordering van eisers ligt het standpunt ten grondslag dat de overgangswetgeving vanwege deze consequentie onrechtmatig is en daarom jegens hen onverbindend is. Het Gerecht oordeelt dat eisers niet-ontvankelijk zijn. Eiser ondervinden pas de gevolgen van de overgangswetgeving als zij voor hun 65ste een aanvraag indienen voor hun AOV-uitkering en naar aanleiding van die aanvraag een (afwijzende) beschikking door de SVB wordt gegeven. Ook als zij geen aanvraag indienen, maar een ambtshalve besluit van de SVB afwachten, ondervinden zij pas de gevolgen van de overgangswetgeving als dat besluit komt. Die gevolgen bestaan dan hierin dat de SVB pas ambtshalve tot toekenning van AOV zal overgaan per de 65ste verjaardag van eisers. Eisers zullen hun bezwaren tegen de overgangswetgeving naar voren moeten brengen in het kader van hun beroep tegen een besluit van de SVB in de zin van artikel 9 Laov. Zij zijn niet-ontvankelijk in een civiele procedure.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 16-12-2019

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2019:292

Zaaknummer: CUR201802293

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen: 9 Landsverordening Algemene Ouderdomsverzekering en 52
Pensioenlandsverordening overheidsdienaren

RECHTSPRAAK

Geen militair arbeidsongeschiktheidspensioen na ongeval tijdens weekendverlof

Een militair loopt een dwarslaesie op na een duik in ondiep water tijdens zijn weekendverlof. Hij claimt een militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Defensie weigert die aanvraag. De Centrale Raad oordeelt dat Defensie het arbeidsongeschiktheidspensioen mocht weigeren. Er was geen dienstongeval.

In de jaren 1969 tot en met 1972 was appellant dienstplichtig militair. Op 3 mei 1970 heeft hij een dwarslaesie opgelopen. Dit was het gevolg van een duik in ondiep water tijdens een weekendverlof. Appellant stelt dat hij op grond van artikel p9 van de inmiddels vervallen Algemene burgerlijke pensioenwet recht heeft op een militair revalidatiepensioen. De staatssecretaris heeft de aanvraag van appellant geweigerd. De Raad oordeelt dat de staatssecretaris deze aanvraag heeft mogen weigeren nu het ongeval geen dienstongeval is.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 12-12-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:4011

Zaaknummer: 19/674 MPW

Rechters: J.J.T. van den Corput en J.J.T. van den Corput

Advocaten: C.H.J. Voncken-Crijns en H.A.L. Knoben

RECHTSPRAAK

Bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor premieschuld aan bedrijfstakpensioenfondsen

Bedrijfstakpensioenfondsen voor Vervoer over de Weg houdt drie bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies. De kantonrechter oordeelt dat bestuurders niet tijdig een rechtsgeldige melding van betalingsonmacht hebben gedaan aan het pensioenfonds. Ze zijn hoofdelijk aansprakelijk. Er is onvoldoende gesteld om hen toe te laten tot weerlegging van het vermoeden dat niet melding niet aan hen te verwijten valt.

Het Pensioenfonds houdt twee gedaagden persoonlijk aansprakelijk voor (een gedeelte van) de premieschuld op grond van artikel 23 Wet Bpf 2000. Gedaagden stellen dat zij geen melding van betalingsonmacht behoeven te doen omdat gedaagde 2 in de periode waarop de premienota's zagen, namelijk 2006 tot en met 2009, geen bestuurder was en er in die periode bovendien geen sprake was van betalingsonmacht. Voor zover geoordeeld wordt dat de peildatum voor betalingsonmacht en een melding daarvan in 2014 ligt, is er wel degelijk een rechtsgeldige melding van betalingsonmacht gedaan volgens gedaagden. De rechtbank oordeelt dat uitgangspunt voor de melding betalingsonmacht is de premienota van 16 mei 2014 en niet de premienota's van 2006 tot en met 2009. Het verweer van gedaagden baat hen niet. Er is geen rechtsgeldige melding gedaan van betalingsonmacht, ook niet telefonisch. Gedaagden 1 en 2 waren (indirect) bestuurder op het moment dat de melding betalingsonmacht had moeten plaatsvinden. Daarom zijn zij hoofdelijk aansprakelijk en wordt vermoed dat de niet-betaling aan hen te wijten is. Ze hebben geenszins aannemelijk gemaakt dat het niet aan hen te wijten was dat geen rechtsgeldige mededeling is gedaan. Daarom worden ze niet toegelaten tot weerlegging van het vermoeden dat de niet-betaling aan hen is te wijten. Naar het oordeel van de kantonrechter treft gedaagde 3 een persoonlijk ernstig verwijt en kan hij aansprakelijk worden gehouden op grond van bestuurdersaansprakelijkheid voor de schade die het Pensioenfonds dientengevolge lijdt en heeft geleden.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland
Datum uitspraak: 10-12-2019
ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2019:5079
Zaaknummer: 7199800 CV EXPL 18-7153
Rechters: E.Th.M. Zwart-Sneek
Wetsartikelen: 23 Wet Bpf2000

RECHTSPRAAK

Bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor betaling pensioenpremies aan bedrijfstakpensioenfondsen

Verplicht gesteld bedrijfstakpensioenfonds stelt na faillissement gedaagden hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies en vordert € 275.25,21. Gedaagden zijn broers. Zij stellen dat zij niet aansprakelijk zijn, onder meer omdat bedrijfstakpensioenfonds wist van betalingsonmacht. De rechtbank oordeelt dat het enkele feit dat een pensioenfonds op de hoogte is van de moeilijke financiële omstandigheden van een vennootschap niet heeft te gelden als een geldige melding betalingsonmacht. Gedaagden worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling.

Verplicht bedrijfstakpensioenfonds stelt na faillissement gedaagden hoofdelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies en vordert € 275.25,21. Zij stellen dat zij niet aansprakelijk zijn, onder meer omdat het bedrijfstakpensioenfonds wist van betalingsonmacht. De rechtbank oordeelt dat het enkele feit dat een pensioenfonds op de hoogte is van de moeilijke financiële omstandigheden van een vennootschap niet heeft te gelden als een geldige melding betalingsonmacht. Dat gedaagde 1 zich, zoals hij heeft betoogd, opzij zou hebben laten zetten door zijn broer, doet er niet aan af dat hij als bestuurder verantwoordelijk is voor het doen van een melding betalingsonmacht als bedoeld in artikel 23 lid 2 Wet Bpf. Het voorgaande brengt mee dat hij niet wordt toegelaten tot tegenbewijs ten aanzien van het vermoeden van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Hij is dan ook hoofdelijk aansprakelijk voor de onbetaald gebleven bijdragen. Gedaagden worden niet toegelaten tot tegenbewijs. De vordering van het pensioenfonds is niet verjaard. Evenmin is er rechtsverwerking. Gedaagde 2 heeft weersproken dat hij als beleidsbepaler van het bedrijf in de zin van artikel 23 lid 6 sub b Wet Bpf is aan te merken. Hij heeft daartoe aangevoerd dat hij uitsluitend werkzaamheden heeft verricht als (onbezoldigd) assistent van gedaagde 1 en diens partner. De rechtbank oordeelt dat de tweede gedaagde beleidsbepaler is. Hij was feitelijk bestuurder omdat hij zich als zodanig heeft gedragen. De rechtbank veroordeelt gedaagden hoofdelijk, zodat indien en voor

zover de één betaalt ook de ander zal zijn bevrijd, om aan het Pensioenfonds te betalen een bedrag van € 275.225,21 te vermeerderen met de wettelijke rente. Hij veroordeelt hen tevens in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 04-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:9621

Zaaknummer: C/10/561408 / HA ZA 18-1024

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: E. Bakhuis, J.F. Bienfait en P.A. Visser

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds moet hoogte ouderdomspensioen voormalige arbeidsongeschikte corrigeren

Pensioenfonds en gepensioneerde hebben een geschil over de hoogte van het ouderdomspensioen. Het hof heeft bij tussenarrest geoordeeld dat het ouderdomspensioen voor het arbeidsgeschikte deel niet goed is vastgesteld en hoe dat moet worden berekend. In dit eindarrest beslist het hof dat het uitgaat van de gemaakte berekeningen van het pensioenfonds voor de vaststelling van de hoogte van het ouderdomspensioen. Tevens wijst het de gevorderde indexatie toe.

Geschil tussen gepensioneerde en pensioenfonds over de hoogte van het ouderdomspensioen. In geschil was onder meer de berekening op grond van de arbeidsongeschiktheid van de voormalig deelnemer. In het tussenarrest heeft het hof geoordeeld: “Nu hij na het intreden van de arbeidsongeschiktheid deze zelfde werkzaamheden verrichtte gedurende 50% van de normale arbeidsduur en nog steeds werd betaald op het niveau van schaal 8, kan niet anders worden geoordeeld dan dat hij met daadwerkelijke arbeid 50% verdiende van het salaris van schaal 8.” Het ouderdomspensioen voor het arbeidsgeschikte deel moet, naar het hof in het tussenarrest oordeelde, daarop worden gebaseerd. Het hof gaat uit van de juistheid van de berekeningen van het pensioenfonds. Het ouderdomspensioen (arbeidsgeschikt gedeelte) gaat in per 1 juli 2014 en bedraagt dan € 15.556,39 per jaar. Het ouderdomspensioen (arbeidsongeschikt gedeelte) gaat in per 1 oktober 2014 en bedraagt dan € 23.742,98 per jaar. Gepensioneerde heeft gevorderd dat zijn pensioen wordt verhoogd met de toepasselijke indexeringen. Omdat het Pensioenfonds zich daartegen niet heeft verzet, zal het hof deze vordering toewijzen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-12-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:10322

Zaaknummer: 200.215.588

Rechters: S.B. Boorsma, J. van de Merwe en M.H.H.A. Moes

Advocaten: B.F.M. Evers, J.H. Vegter en L.J.P. Duijs

Wetsartikelen: 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Ex-bestuurders stichting niet aansprakelijk voor te hoge pensioenstortingen medewerkers

Een stichting in liquidatie vordert schadevergoeding van ex-bestuurders wegens hoofdelijke aansprakelijkheid. Onderdeel van de vordering is schade wegens te hoge pensioenstortingen aan werknemers van de stichting, onderbouwd met een actuariel rapport. Het gerecht oordeelt niet te twifelen aan die rapportage maar wijst er op dat de bestuurders zijn afgegaan op berekeningen van verzekeraar Ennia. Dat de pensioenstortingen mogelijk te hoog zijn doordat de medewerkers Ennia onjuist hebben geïnformeerd maakt niet dat de bestuurders daarvoor persoonlijk aansprakelijk zijn.

Een stichting in liquidatie vordert schadevergoeding van ex-bestuurders wegens hoofdelijke aansprakelijkheid. Onderdeel van de vordering is schade wegens te hoge pensioenstortingen aan werknemers van de stichting. De stichting vordert een bedrag van NAF 791.153 ter zake van extra pensioenstortingen ten behoeve van medewerker 1 en medewerker 2. Uit het betoog van de stichting leidt het gerecht af dat weliswaar – voor alle medewerkers van de stichting – een pensioencorrectie nodig was, maar dat in het geval van deze twee medewerkers ten onrechte is uitgegaan van het eindloon in plaats van het middelloon en ook van een ingangsdatum die ruimschoots lag voor de datum van indiensttreding bij de stichting. Ter onderbouwing heeft de stichting een rapport van een actuaris overgelegd, waarin dit standpunt wordt bevestigd.

Het gerecht is van oordeel dat de vordering niet toewijsbaar is. Op zichzelf kan worden aangenomen dat in het geval van medewerker 1 en medewerker 2 een te hoog bedrag aan pensioenstortingen is gedaan. Het gerecht ziet geen aanleiding om te twifelen aan de juistheid van de bevindingen van genoemde actuaris. Gedaagde 1 c.s. hebben echter aangevoerd dat zij destijds zijn afgegaan op berekeningen zoals die aan hen waren voorgelegd door pensioenverzekeraar Ennia en dat zij geen reden hadden om die te betwijfelen. Het rapport van de actuaris bevestigt dat de stichting zich door Ennia heeft laten voorlichten. Uit dat rapport blijkt ook dat de informatie waarop Ennia zich heeft gebaseerd met name door

manager finance medewerker 1 werd aangeleverd. Denkbaar is dat medewerker 1 in haar eigen voordeel en in dat van medewerker 2 onjuiste gegevens aan Ennia heeft verstrekt op basis waarvan vervolgens door gedaagde 1 c.a. als bestuurders te hoge pensioenstorting zijn geaccordeerd. Dat maakt echter nog niet dat gedaagde 1 c.s. persoonlijk een ernstig verwijt treft voor deze te hoge betalingen. Het betoog van de stichting is onvoldoende concreet om daaruit die persoonlijke verwijtbaarheid te kunnen afleiden.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 25-11-2019

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2019:263

Zaaknummer: CUR201800860

Rechters: Th. Veling

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:17 BW, 2:27 BW, 185 Rv en 187 Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever moet slapend dienstverband bijna gepensioneerde opzeggen en transitievergoeding betalen

Werkgever heeft een slapend dienstverband met een langdurig arbeidsongeschikte werknemer die bijna gepensioneerd is. Deze maakt aanspraak op de transitievergoeding. Werknemer heeft meerdere malen vergeefs zocht om beëindiging De rechtbank past de uitspraak van de Hoge Raad van 8 november 2019 toe. Hij oordeelt dat de werkgever gehouden is de arbeidsovereenkomst te beëindigen en de transitievergoeding van € 81.000 uiterlijk op 1 juli 2020 moet betalen.

Eiser is in dienst van VT Personnel Services. Hij is door kanker op 27 maart 2017 arbeidsongeschikt geraakt. Er is voor eiser geen zicht op verbetering of herstel. Daarom heeft het UWV op 25 maart 2019 een IVA-uitkering toegekend. Indien de arbeidsovereenkomst niet wordt beëindigd dan zal deze van rechtswege eindigen op 9 december 2019, de datum waarop eiser de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. Eiser heeft VT meerdere malen vergeefs verzocht tot ontslag over te gaan. De rechter past de uitspraak van de Hoge Raad van 8 november 2019 toe.

Voor beëindiging van de arbeidsovereenkomst wegens langdurige arbeidsongeschiktheid geldt dat de werkgever op grond van goed werkgeverschap gehouden is in te stemmen met een voorstel van de werknemer tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Zowel het feit dat de werknemer bijna de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en de te ontstane financiële problemen vormen hier geen uitzondering op. De werkgever heeft onvoldoende belang om de arbeidsovereenkomst in stand te houden. De werkgever moet de transitievergoeding van € 81.000 bruto uiterlijk op 1 juli 2020 betalen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:9396

Zaaknummer: 8041000

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: M.A.F.J. den Hupkes-van Brink en L.R.T. Peeters

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:669 lid 3 sub b BW, 7:671 BW, 7:672 BW, 7:673 BW en 7:686a BW

RECHTSPRAAK

Verevening pensioen man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar

De vrouw heeft na haar scheiding in beginsel recht op verevening van het ouderdomspensioen van de man. De rechtbank oordeelt dat in dit specifieke geval verevening naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. De vrouw heeft gekozen voor een hoger loon in plaats van deelname aan de collectieve pensioenregeling. Daardoor bouwde zij zelf minder pensioen op en hoeft dat niet verevend te worden met de man. De man liet de vrouw 23 jaar gratis in het appartement wonen. Ze zijn gescheiden 18 jaar na beëindiging van hun affectieve relatie en de vrouw is 20 jaar jonger waardoor zij had kunnen doorwerken.

Partijen zijn in 1972 onder huwelijkse voorwaarden in het huwelijk getreden. Ingevolge de huwelijkse voorwaarden was iedere gemeenschap uitgesloten. Bij beschikking van 16 juli 2002 van de Rechtbank Den Haag is tussen partijen de echtscheiding uitgesproken, welke beschikking diezelfde dag is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Aan de vordering heeft de vrouw – kort samengevat – ten grondslag gelegd dat de door de man gedurende het huwelijk opgebouwde pensioenaanspraken niet zijn verevend, terwijl de vrouw daar op grond van artikel 11 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wet VPS) wel recht op heeft. Ingevolge artikel 11 Wet VPS dient ook bij koude uitsluiting verevening van pensioenrechten plaats te vinden, tenzij de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding uitdrukkelijk anders hebben bepaald. De man heeft aangevoerd dat partijen beoogd hebben dat de afspraken ten aanzien van het bedrag van € 100.000 en het huurrecht dienden als compensatie voor het uitblijven van pensioenevening. De rechtbank oordeelt dat dit niet uitdrukkelijk bij overeenkomst is bepaald. Daarmee staat tussen partijen vast dat de vrouw in beginsel recht heeft op verevening van de pensioenrechten. De rechtbank is met de man van oordeel dat in dit geval de redelijkheid en billijkheid in de weg staan aan verevening van de door de man tijdens het

dertigjarig huwelijk van partijen opgebouwde pensioenaanspraken. Blijkens de MvT is het niet de bedoeling van de wetgever geweest in deze situatie pensioenaanspraken te verrekenen. De vrouw heeft er uitdrukkelijk voor gekozen niet deel te nemen aan de collectieve pensioenregeling omdat zij een hoger netto-inkomen verkoos boven een collectief pensioen. De vrouw heeft hierdoor zelf geld opzij kunnen zetten voor haar pensioen, terwijl de man geen aanspraak kan maken op verrekening van dit deel van het salaris van de vrouw. Zij kon bovendien feitelijk vanaf de echtscheiding ongeveer drieëntwintig jaar gratis in het appartement wonen. De rechtbank is van oordeel dat de man hiermee heeft voldaan aan de op grond van artikel 1:81 BW op hem rustende verplichting de vrouw verzorgd achter te laten. De rechtbank acht nog van belang dat partijen na beëindiging van hun affectieve relatie in 1983 pas achttien jaar later zijn gescheiden. Daardoor heeft de vrouw na het overlijden van de man recht op een aanzienlijk hoger bijzonder partnerpensioen dan wanneer partijen in 1983 waren gescheiden. Tussen partijen bestaat een leeftijdsverschil van 20 jaar. De vrouw heeft na pensionering van de man in 1993 dus nog 20 jaar kunnen doorwerken totdat zij zelf de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt. De rechtbank is van oordeel dat toepassing van artikel 11 Wet VPS naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:12910

Zaaknummer: C/09/555794 / HA ZA 18-739

Rechters: I.C. Kranenburg

Advocaten: G.E. Star Busmann en K.T.B. Salomons

RECHTSPRAAK

Hof gelast werkgever om instemming aan OR te vragen voor pensioenwijziging na juridische fusie

Bij de juridische fusie wordt OR in 2008 geïnformeerd dat verzekerde regeling wordt voortgezet. Voor de fusiedatum vraagt werkgever OR advies om zijn eigen pensioenovereenkomst toe te passen op overkomende werknemers. OR adviseert positief onder voorwaarde later onderzoek en regelen plussen en minnen. Bedrijfscommissie heeft geoordeeld dat het pensioenbesluit instemmingsplichtig was. De OR stemt niet in. Het hof oordeelt dat de werkgever een (aangepast) voorgenomen besluit als eerder bedoeld door het hof in 2014 ter instemming aan de OR voorlegt. Daarbij moet ten opzichte van het ingetrokken voorgenomen besluit alsnog rekening worden gehouden met de door de OR gestelde voorwaarden, dan wel daarvan gemotiveerd afwijken. Het hof gelast de werkgever om in het geval de OR ook dan niet instemt met dat voorgenomen besluit de kantonrechter te verzoeken om vervangende toestemming te verlenen. De werkgever kan er ook voor kiezen om de kantonrechter direct te verzoeken om vervangende toestemming op het ingetrokken voorgenomen besluit van 2015 te verlenen.

De OR van DHL adviseert in september 2008 positief over harmonisatie arbeidsvoorwaarden na voorgenomen juridische fusie binnen concernverband. Daarbij blijft in afwijking van 7:664 BW de verzekerde pensioenovereenkomst van de verdwijnende werkgever in stand voor de werknemers die van rechtswege overgaan. Voor de fusiedatum komt de nieuwe werkgever terug op zijn keuze en vraagt de OR aanvullend advies over het aanbieden van zijn bestaande door zijn ondernemingspensioenfonds uitgevoerde pensioenovereenkomst aan de overkomende werknemers. Gegeven de tijdsdruk die goed onderzoek onmogelijk maakt, adviseert de OR positief, maar onder voorwaarde dat de gevolgen die de overgang heeft voor

het personeel op een later moment zullen worden onderzocht en geïnventariseerd en de verschillen later met 'plussen en minnen' zullen worden geregeld. Na langdurig overleg over gevolgen en eventuele compensatie van plussen en minnen vraagt de OR in 2012 bemiddeling van de bedrijfscommissie. Die concludeert dat sprake was van een instemmingsplichtig besluit ex artikel 27 lid 1 onder a WOR. Het Hof Amsterdam heeft in 2014 in hoger beroep onder meer voor recht verklaard dat de besluitvorming over de gevolgen van de pensioenregeling nog niet is afgerond en dat de werkgever alsnog een (voorgenomen) besluit over de gevolgen van de aangeboden pensioenregeling en eventuele compensatie ter instemming aan de OR dient voor te leggen. Nadat de OR het in 2015 ter instemming voorgelegde voorgenomen besluit had afgewezen heeft de werkgever zijn voorgenomen besluit ingetrokken. Deze procedure gaat over de vraag of de werkgever daarmee in strijd handelt met de beschikking van het hof en alsnog een nieuw voorgenomen besluit moet nemen of alsnog vervangende instemming van de kantonrechter had moeten vragen om zijn voorgenomen besluit uit te voeren. De werkgever moet van het hof binnen twee maanden een (aangepast) voorgenomen besluit als eerder bedoeld door het hof in 2014 ter instemming aan de OR voorleggen waarbij ten opzichte van het ingetrokken voorgenomen besluit alsnog rekening wordt gehouden met de door de OR gestelde voorwaarden, dan wel daarvan gemotiveerd af te wijken, en gelast de werkgever om in het geval de OR ook dan niet instemt met dat voorgenomen besluit de kantonrechter te verzoeken om vervangende toestemming te verlenen. Alternatief kan de werkgever ervoor kiezen om binnen twee maanden de kantonrechter te verzoeken om vervangende toestemming op het ingetrokken voorgenomen besluit van 2015 te verlenen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-04-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:1455

Zaaknummer: 200.215.846/01

Rechters: G.C. Boot, H.T. van der Meer en A.C.M. Kuypers

Advocaten: J.D.A. Domela en M. de Jong

Wetsartikelen: 27 WOR en 36 WOR